

малката тоалетна стая на цирка, въ която той прекарваше цѣлъ день.

Днесъ на Джимъ бѣше много мжно. Разболяла се бѣ „Фифи“, малкото бѣло кученце, което му бѣ едничката играчка и съ което се утешаваше въ време на неприятности. Напоследъкъ, даже и самъ Бимъ бѣше почналъ да учи „Фифи“, която вече умѣеше да прескача презъ прѣчка и обрачъ, да ходи на заднитѣ си крака и да кима съ глава, като че ли се покланя.

Бимъ се надѣваше, следъ единъ-два месеца да пусне кученцето на сцената заедно съ Джимъ.

„Фифи“ лежеше съ затворени очи и жалостно скимтѣше.

— Татко, „Фифи“ днесъ нищо не яде, какво да го правя? казз Джимъ и се приближи до баща си.

— Тя е болна. Ще оздравѣе и ще почне да яде. Седни самъ и се нахрани.

Джимъ, неохотно седна до масата, Той ядѣше безъ апетитъ, като гледаше въ жгѣла, гдето лежеше върху парцали обичното му кученце. Днесъ, той даже не отиде съ баща си на репетиция и прекара цѣлъ день около своето болно другарче.

— Татко, да повикаме лѣкаръ, — помоли Джимъ баща си вечеръта, когато се върна отъ цирка.

— Не може сега миличъкъ, късно е. Па и кой лѣкаръ ще дойде? Легни да спишъ. Време е. Утре ще помислимъ, що ще правимъ съ твоята „Фифи“.

Шестъ часа заранъта. По улицата съ бързи крачки върви малка облечена фигурка и втречено се оглежда въ входнитѣ врата на кжщитѣ. Ето, приближи се до една не голѣма зелена кжща, съ два стълба отъ дветѣ страни на вратата. Малката ржчичка се се допре до звънеца. Следъ нѣколко минути вратата се отвориха и единъ сънливъ гласъ попита:

— Кой е тамъ? Кого търсите?

— Г-нъ доктора въ кжщи ли е? Трѣбва ми доктора.

— Защо? Нѣщо ли ще го попиташъ?